

טיפה אחת של מזל

צביה גולן

טיפה עגולה נשרה אל הכיור, מזכירה טיפה אחת של חסד, של רחמים ושל אהבה שהייתה שם פעם. "הגעת", ציינה דנה אל דמותו המעורפלת, השקופה משהו, "האמת היא שלא חשבתי שתבוא". הוא לא ענה, אף לא הסתכל אל עיניה, ודנה הושיטה אצבע מרחוק, לעצור את הטיפה הבאה, שלא תזלוג אל הכיור, שלא תיעלם שארית חייה אל הסיוט, אל הביוב העירוני.

"אז מה בעצם את עושה כאן?", הוא שאל, לא שם לב לעובדה שהוא מצטט שיר ידוע.

"אני איתך", היא ענתה לו, ממשיכה בכוונה את "אגדת דשא". מחשבה מהירה חלפה במוחה, שאם ימשיך גם הוא על פי השיר, תשובתה ודאי הייתה מביכה, ויהיה עליה ללכת. היא חייכה לעצמה חיוך קטן כשזנכרה בשורה נוספת מתוך אותו שיר, שורה המדברת על מסע ארוך ומפותל של ידיה על גופו. מסע מטפורי, היא חשבה לעצמה. אבל הוא לא שם לב לשיר המתנגן במוחה.

"האמת היא שלא האמנתי שתבוא", היא חזרה על דבריה שוב. למען האמת היא הכירה אותו כל כך טוב, עד שידעה שמה שרואות העיניים הוא את מעטפת גופו בלבד, מחוספסת, קשוחה, אפילו קצת מאצ'ואיסטית. אבל בפנים, היא ידעה, הוא רך כחמאה, אוהב וחם, רק לא יודע להוציא מעצמו את הדברים. בסתר ליבה היא ידעה שכן יבוא, שלא יעמוד בפיתוי של לראות אותה שוב, וידעה שישאל אותה למה חיכתה עשר שנים ולא יצרה קשר קודם.

הייתה לה תשובה על זה, אבל הוא לא שאל. היא כמעט התפתתה לספר לו על יובל, הבן הצעיר שלה, שגם הוא כבר עזב את הבית והתחתן. היא הסתכלה לסירוגין על הברז הדולף, ועל גופו הכחוש של אהובה, ותחושת החמצה ענקית טיפסה במעלה הוושט. הוא לא שאל, אבל היא ידעה שקודם נישאה בתה הבכורה, וארבע שנים אחר כך עזב את הבית גם הבן השני, ועכשיו, חמש שנים נוספות, וגם הצעיר כבר עזב. הבית התרוקן, קולות השמחה והצחוק של יובל וחבריו נדמו, והיא נותרה לבדה מול האיש ההוא, בעלה, היושב בכורסא ונוחר מול הטלוויזיה.

אבל הוא לא שאל דבר, ודנה נחרדה מהכאב העצור שראתה בעיניו. אתמול, כשהעיזה להתקשר אליו, להזמין

אותו אל אותו חדר שנהגו לחגוג בו, היה בה אומץ, הייתה בטוחה בעצמה, ידעה מה תגיד, איך תסביר, מה תשאל. אבל עכשיו, מולו, נאלמה דום, וטיפה גדולה נוספת נשרה אל הכיור. כבר עשר שנים, חשבה דנה בפליאה, איך שהזמן רץ, ממש לא להאמין. כאילו רק אתמול היא פגשה אותו, ארבע שנים של יחד מטורף, ועשר שנים חלפו. לא להאמין.

"אתה זוכר את הפעם הראשונה?" היא שאלה, כמיהה בקולה. היא לא שכחה את היום ההוא. בקושי סיימה את יום העבודה, יודעת שהוא ממתין לה בחוץ, ששכר להם חדר לפי שעה, במלון דרכים שכוח אל ועלוב. קן אהבה הם עשו מהחדר ההוא. כמעט הרגישו שזה בית עבורם. ארבע שנים של התחמקויות, שקרים, תירוצים, אבל גם ארבע שנים של אהבה, תשוקה שלא נגמרת, כיסופים וגעגוע אין סופיים. גם הפעם הראשונה הייתה כאן, ממש באותו חדר. אפילו את המספר היא זכרה. לא רק שזכרה, אפילו הפכה אותו לקוד הסודי שלה, באימייל, במחשב, בכספת בבתי מלון אחרים, תמיד אותו מספר, תלת ספרתי, ואותיות שמו.

"אתה זוכר?" היא שאלה שוב.

"זוכר", הוא השיב בקצרה. היא זכרה היטב את התשובות הקצרות האלה שלו, כמו מברק. פעם אפילו שאלה אותו אם הוא עובד בדואר, כשענה במילה אחת על השאלה: "מתי?" כל כך הרבה היה מקופל בתוך השאלה הזו, אפילו לה לא הייתה תשובה ברורה לשאלה הזו, והוא ענה במילה אחת: "אולי", הוא אמר, "אולי". זה היה חרוז, וזה הצחיק אותה אז, אבל אחר כך כבר פסקה מלצחוק, כשחלפו החודשים, והוא לא דרש ממנה שתעשה מעשה, וגם הוא עצמו לא קם, ולא עזב את הבית, ונשאר שם, נשוי "על הנייר", כפי שהוא קרא לזה, ולא ענה על השאלה המתבקשת: "עד מתי?"

עכשיו, בעודה עומדת באותו חדר שנהגו לשכור על פי שעה, נשרה טיפה נוספת אל הכיור.

היא הוציאה חפיסת גולף לייט ומצת. "אתה חושב שיש כאן מאפרה?" היא שאלה.

"הרגלים מגונים", הוא אמר, והרים מן הרצפה כוס חד פעמית מעוכה, "לא השתנית".

היא הסתכלה מהופנטת אל הליכתו, בעת שפסע מאמצע החדר לכיוון הכיור. מעט כפוף יותר ממה שזכרה,

בבכי. ובכל זאת נשארה במערכת הכפולה, ההרסנית הזו. ארבע שנים היא לא עזבה. הם נפגשו תמיד באותו חדר, ממש כאן, חדר דל וקטן, מיטה זוגית קטנה, כיסוי דהוי, ארון עץ חום וכיור ישן עם ברז דולף. לא פעם התלוצצו ביניהם שצריך להביא מפתח ברזים, לתקן את הדליפה, אך מעולם לא עשו זאת באמת.

"יש כבר כתם מכוער בכיור מהמים האלה", הוא אמר, והניח את הכוס המעוכה תחת הברז, "לא מבין את בעל המלון העלוב הזה, כמה כבר עולה להחליף ברז?" טיפה עקשנית ומרדנית נשרה בלי לעצור, מושכת אחריה טיפה נוספת, גדולה ממנה.

ככה זה בחיים, חשבה דנה, מה שמתחיל מלוכלך, לא יסתיים נקי. רעש הטיפה הנושרת נשמע בחלל החדר. היא שלחה אצבע מרחוק לעצור את הטיפה הבאה, כאילו שיש בכוחה לשנות את המציאות, ולהפוך את הטיפה העכורה הזו לטיפה אחת של מזל. ■

וכשהסתובב ראתה גם שיבה שזרקה בשערו. ליבה נכמר. הרי מעולם לא הבטיח לה דבר, ופעמים רבות ביקש שפשוט תאהב אותו, ככה, כמו שהוא, בלי לבקש דבר. זו רק היא שפיתחה תקוות, שחלמה חלומות, שקיוותה להתגרש, שרצתה לחדול להיות האישה האחרת בחייו.

היא שאפה מן הסיגריה בעוצמה רבה מידי, עשן סמיך ומרעיל חדר אל הראות, והיא השתעלה שיעול קצר ועצבני. דווקא ברגעים אלה, היא זכרה איך אימא שלה הייתה אומרת תמיד שכל הגברים אותו דבר, רוצים לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה. אימא שלה דיברה על גברים בולזול, ועוד יותר מכך, דיברה על אהבה כעל משהו בזוי, כמעט מיותר. דנה חשבה אז שאולי דווקא בגלל זה, היא חיפשה נואשות אהבה בחוץ, כאילו בשביל להוכיח שאימא שלה טועה.

אבל היא ידעה שאימא שלה צודקת, שאהבה לא מביאה עמה תוצאות טובות, שכך או כך זה כמעט תמיד ייגמר

